

Sexualita na ceste k slobode

Pietro Archiati

Počas dvadsiateho storočia sa prístup k sexualite výrazne posunul. "Sex" a "sloboda" boli dlho považované za to isté, "sexuálne uspokojenie" bolo jednoducho "in". Ľudia sa chceli konečne zbaviť všetkých otravných príkazov a zákazov puritánskej morálky. To, čo mohli často prehliadať, bola skutočnosť, že sexualita, koncept z fyzickej ríše, a sloboda, kvalita ducha, sú v určitom protiklade. Prirodzený inštinkt môže ľahko vzbudiť dojem, že človek je pre neho slobodný, pretože rozhodnutie, či sa vzdať svojim silám, je často celkom slobodné. Ale to neznamená, že zostanem rovnako slobodný, ak sa odovzdám týmto silám. Ak sa rozhodnem vypiť fľašu vodky alebo whisky, môže to byť úplne slobodné rozhodnutie; To však neznamená, že aj opitý zostanem na slobode.

Je súčasťou slobody, že človek sa tiež môže slobodne rozhodnúť opustiť svoju slobodu, rovnako ako spáchať samovraždu.

Telesný stav, ktorý je najlepšie možný skúsenosťou slobody, je zdravie. A telo je najzdravšie, keď ho človek prestane vnímať. Rovnako ako husle poskytuje najlepšie služby, keď sú dobre naladené a umelec hrá tak dobre, že sa človek nerušene oddáva pôžitku z hudby. Akonáhle však s nástrojom niečo nie je v poriadku, priťahuje na seba všetku pozornosť a krásny hudobný zážitok je preč. Nie je to inak ani u človeka: ak jeho telesný nástroj na seba nepríjemne upozorňuje, niečo nie je v poriadku a prestáva sa cítiť dostatočne slobodný, aby sa plne sústredil na svoje aktivity a svoje okolie.

Jednou z charakteristických črt moderného materializmu je fixácia na telo. A starostlivosťou o "zariadenia" - od wellness dovolenky cez fitness štúdio až po šport - si mnohí neuvedomujú, že telo nemôže byť samoučelné, ale že je určené ako nástroj pre melódiu duše a pre výtvary ducha, pre skúsenosť vzájomnej náklonnosti medzi ľuďmi a pre objavovanie myšlienok.

Takéto myšlienky ani zďaleka nechcú pokaziť každý telesný pôžitok, ako je pôžitok z jedla alebo prírody; Naopak, tí, ktorí jedia, aby zostali čo najzdravší, a tak si naplno užívali život na všetkých úrovniach, si môžu jedlo vychutnávať viac ako tí, ktorí namiesto toho, aby jedli, aby sa život zlepšoval a zlepšoval, žijú pre čoraz väčšie potešenie. Ten, kto nepozná nič tak potešujúce ako pôžitok z jedla, nech je akokoľvek rafinované a chutné, je skutočne chudobný človek, pretože netuší, aké šťastie mu chýba, čo ešte chutnejšie jedlo život ponúka.

Život existuje práve preto, aby dal človeku príležitosť objaviť, aké šťastie môže zažiť vo svojej duši a duchu, láske a slobode. Rozkoše závislé od tela, pretože ich prijíma ako dary od

prírody, ho nemôžu urobiť šťastnejším ako duchovné pôžitky, ktoré možno získať len slobodne. Stačí sa pozrieť na to, čo životopis každej osoby píše v priebehu rokov. Keď je človek malý, jeho najväčším potešením je piť mlieko a byť hojdaný; keď je trochu väčší, možno má najradšej čokoládovú tyčinku alebo pizzu a predovšetkým svoju hračku alebo bicykel; Keď je o niečo starší, nájde svoje najväčšie šťastie u dievčat alebo chlapcov a o pár rokov neskôr obzvlášť rád chodí do kina alebo diskotéky, alebo sa zamiluje do divadla alebo hudby, ktorá je už v oblasti duševných potešení, ktoré nie sú určené ani tak telom, ako jeho vlastnými záľubami.

Keď uplynie niekoľko ďalších rokov a silný záujem o matematiku alebo medicínu, poľnohospodárstvo, cestovanie, financie, históriu, obchod, antropológiu, stavbu lodí, varenie, vedu, filozofiu a umenie života atď., prebudí sa v človeku, ktorý sa zaoberá radosťou z poznania, ktoré je duchovnejšie. Tu najkrajšie potešenie nikdy neprichádza samo od seba, každý človek musí pre ne tvrdo pracovať! Možno musia veľa cvičiť, pracovať sami, vymýšľať alebo niečo vytvárať. V každom prípade slobodná voľba zaoberať sa otázkami poznania vyplýva z jeho veľmi osobného sklonu a nejakým spôsobom si vyžaduje jeho iniciatívu. Ale ak si vyberie svoje vlastné úlohy, dá si smer, potom bude jeho činnosť tiež veľmi uspokojivá.

Príroda dáva človeku všetky potešenia, ktoré môže zažiť prostredníctvom svojho tela. Ale to, čo ho duchovne naplňa, musí byť slobodne porazené. Ale len tak urobí svoju dušu skutočne šťastnou. Ako mladý muž má človek zvrchované právo byť "prirodzený"; V starobe má ešte zvrchovanejšie právo byť vždy slobodný viacej. Život je tým krajší a zmysluplnejší, čím ďalej človek napreduje na ceste slobody. Možno z tohto dôvodu je muž, najmä žena, úplne inak schopný reprodukcie v prvej polovici života ako v druhej polovici. Mládež je tu na plodenie, staroba na "plodenie" v oblasti slobodnej duchovnej tvorby. Nie je náhoda, že telo je v mladosti krásne a silné, zatiaľ čo v neskorších rokoch sa duchovná hĺbka a múdrosť môžu dostať do popredia.

Toľko vychvaľovaná erotika je koncipovaná ako umenie, ako voľná hra so silami prírody, najmä so sexuálnym inštinktom. Mnohí si kladú otázku, či sa toto umenie nedá pestovať s čoraz väčšou predstavivosťou, či sa môže stať skúsenosťou pravej slobody, ak nie základného oslobodenia od akejkoľvek potreby. Pod pojmom erotika mnohí ľudia už dlho chápu nielen to, čo sa odohráva v tele, ale aj - a to platí vo všeobecnosti viac pre ženy ako pre mužov - čo sa prežíva v duši, vo svete pocitov. Niektorí ľudia chcú vidieť v každom skutku lásky niečo vysoké na morálnej úrovni: láskyplnú oddanosť partnerovi. Existujú aj ľudia, ktorí hľadajú náboženskú skúsenosť v sexe, najmä ak existuje dostatok východných "svätých písíem", o ktorých veria, že sa môžu odvolávať. Stačí si spomenúť na určité interpretácie Kámasútry alebo tisícročnej tradície tantrizmu.

A predsa, pri bližšom uvažovaní, musíme potvrdiť: človek sa nestáva o nič menej chudobným v adorácii sexuality ako v jej odsudzovaní. Kult tela aj fyzické odriekanie majú spoločnú potrebu raz a navždy vymazať zo sveta tému "človek a prírodné sily". Ak si idealizujeme alebo odmietame všetko inštinktívne, chceme, aby sa záležitosť vyriešila raz a navždy.

Užívajte si každodenné boje, ktoré sú potrebné, aby ste sa znova a znova stali niečím dobrým. Ale to, čo je dobré pre človeka, ako sme práve zistili, je predovšetkým neustály

vývoj, a teda aj snaha o správnu rovnováhu medzi telom a duchom, medzi prírodou a slobodou. Kult tela aj averzia voči telu vedú k zastaveniu všetkého vnútorného vývoja. Pre človeka je ľahké označiť sily inštinktu morálnou nálepkou a tvrdiť, že sú to alebo ono. Ale môže sa rozvíjať iba vtedy, ak sa každý deň znovu usiluje o harmóniu všetkých svojich síl, ktorá je pre ňu správna.